

opusdei.org

Isabel Sánchez och Opus Dei: ”Att fördjupa karisman, rätta till och drömma om att så godhet”

Vägen mot hundraårsjubileet har öppnat en process av reflektion, vilket återspeglas i de regionmöten som just har avslutats runt om i världen. I detta samtal med Isabel Sanchez, sekreterare i Centralrådet, tas några av de frågor upp som diskuterats.

2025-03-01

På denna nya årsdag den 14 februari, efter avslutningen av regionmötena och före nästa generalkongress, talar vi med Isabel Sánchez, sekreterare i centralrådet, det organ som ger råd till prelaten i hans arbete.

En första intervjun genomfördes på video; på grund av ämnenas intresse ombads Isabel Sánchez att utveckla svaren i en skriftlig version, som kompletterar videorna.

Innehåll

1. Utmaningar för Opus Deis tillväxt och utveckling
2. Urskiljning mellan det som är kärnan och det som är sekundärt
3. Tillkortakommanden i urskiljningsprocessen

4. Livet i centren: lärdomar och förändring
5. Att lyssna på alla medlemmar
6. Styrning och kommunikation
7. Levnadsplanen
8. Utbildning och ledning av kvinnor: farhågor och lärdomar
9. Psykisk hälsa: en global utmaning, som även finns i Opus Dei
10. Förhållandet mellan medlemmarnas familjer och institutionen
11. Tycker du att Opus Deis livsstil är krävande?
12. Kroppslig botgöring
13. Personlig frihet
14. Ledsagande av dem som lämnar Verket
15. Ursprunget till och effektiviteten hos kontoren för helande och lyssnande
16. Utrymme att lära sig

.....

Vilka är de stora utmaningarna i vår värld som påverkar Opus Deis tillväxt och utveckling?

Det förefaller mig rätt och mänskligt att se på världen – vår värld – och ännu mer under detta jubelår ur ett hoppfullt perspektiv: det värde som tillmätts individuell och social frihet, möjligheten att få tillgång till utbildning för stora delar av befolkningen, den mänskliga och sociala utveckling som uppnåtts, globaliseringen av kommunikationen gynnar i själva verket spridningen av det kristna budskapet och mötet med Jesus. Många människor har en inneboende längtan efter Gud; antalet kristna ökar i stora delar av Afrika, Latinamerika och Asien; vi bevittnar en ström av omvändelser bland intellektuella i USA; vuxendop ökar i det gamla Europa och många människor lär sig att möta Gud i sitt

dagliga liv på olika sätt. Varhelst kyrkan växer, växer också Opus Dei.

Men det finns också skuggor som förmörkar bilden. I det sekulariserade västerländska samhället gör förlusten av en känsla av transcendens det svårt att förstå en livsstil som sätter Gud i centrum. Vår hedonistiska och individualistiska kultur har svårt att förena begrepp som kärlek och ansträngning, frihet och ansvar, spontanitet och goda vanor, band och trygghet.

Jag tycker att tre ord sammanfattar de utmaningar som vi möter: engagemang, kommunikation och förtroende.

Engagemang, den mänskliga frihetens underbara förmåga att väva kärlek av löften, har blivit ett ord som inte får yttras inom livets alla områden. Det verkar som om vi finner mer frihet i den snabba

möjligheten att bryta banden än i den tålmodiga ansträngningen att bygga dem.

Samtidigt skapar informationsöverflödet, bristen på skrupler när det gäller att sprida falska nyheter och den ytlighet med vilken vi accepterar desinformation utan att kontrollera eller jämföra källorna en förvirring som inte tydliggör våra idéer utan istället leder till polarisering av ståndpunkter.

Och förtroende, eftersom auktoritet ofta uppfattas som maktlystnad, misstänkliggörs och därför möts av misstro.

Tillbaka till innehållsförteckningen

På vägen mot hundraårsjubileet, och med tanke på de regionmöten som genomförts, skulle du säga att Opus Dei har påbörjat en process

av urskiljning mellan det som är kärnan och det som är sekundärt?

Regionmötena är en väg som den helige Josemaría stakade ut redan i Opus Deis begynnelse. Grundaren hade alltid en attityd av öppenhet och samråd med människor som anslöt sig till Verket, men dessa möten ägde för första gången rum på ett strukturerat och formellt sätt 1943. Sedan dess har de hållits regelbundet i de länder där Opus Dei är närvarande.

Regionmötena, som ägde rum 2024 som en förberedelser inför kommande generalkongress och Verkets hundraårsjubileum, har alltså inte inlett en ny process utan snarare fortsatt ett pågående samtal. Årtionde efter årtionde, alltid i ljuset av den karisma som har mottagits från Gud som en gåva till kyrkan, har man reviderat, stärkt, återuppfunnit och ibland förkastat rutiner,

tillvägagångssätt i utbildningen eller evangelisationsmetoder som med tiden eller på grund av sociala och kulturella omvandlingar blivit föråldrade eller otillräckliga.

Det som har varit betydelsefullt under de senaste regionmötena, jämfört med tidigare, har varit den höga nivån av deltagande tack vare de möjligheter som tekniken erbjuder, och en utformning inriktad på att främja dialog. Detta inkluderar även att lyssna på människor som inte är Opus Dei-medlemmar och en allmän entusiasm för att identifiera nya områden och initiativ för att bemöta behoven i vår värld.

Det har också varit en glädje att få genomföra dessa möten inom kyrkans synodala process. Synodens sekretariat uppmuntrade oss att uppleva prelaturens regionmöten som en särskild stund av lyssnande. Denna process pågick parallellt med

den process som många medlemmar i Opus Dei genomförde i sina respektive stift, där de aktivt deltog i de aktiviteter som föreslagits inom ramen för synoden.

Tillbaka till innehållsförteckningen

Med anledning av firandet av en ny årsdag för Opus Deis verksamhet bland kvinnor och i samband med förberedelserna för hundraårsjubileet skulle vi vilja fråga dig om några av de mer komplexa ämnen som Verket har mött kritik för.

Finns det något erkännande av misslyckanden i urskiljningsprocesser?

Kyrkan – och inom den Opus Dei – har i århundraden följt ekot av Jesu ord: ”Kom, följ mig”. Varje förkunnelse av evangeliet, varje försök att visa och föreslå en väg för det kristna livet har inget annat syfte

än att dela möjligheten till ett personligt möte med Jesus Kristus, som är den som kärleksfullt inbjuder oss och som ger oss styrkan att svara på hans kallelse.

Tonfallet i Jesu budskap är tydligt (det är en kärleksfull inbjudan), men när det återges kan misstag begås och har begåtts. I en iver att dela med sig av det som är bäst för en själv kan man ha gått för fort fram eller brustit i att ha lyssnat uppmärksamt och respektfullt. Från en del personers vittnesmål vet vi att detta tyvärr har hänt i vissa fall och detta, förutom att det har fått oss att erkänna det och be om förlåtelse personligen, har hjälpt oss att vara mer uppmärksamma på hur vi gör saker och ting och att vara mer försiktiga.

I en intervju nyligen redogjorde Lidia Via, ansvarig för ungdomsutbildningsprogram i

Spanien, i detalj för denna förbättringsprocess som har pågått i många år inom detta område och hur människor nära Opus Deis apostolat har varit inblandade i den.

Förberedelserna inför hundraårsjubileet, som vi velat göra i en anda av tacksamhet för den gåva vi fått, erkännandet av smärtsamma erfarenheter och drömmar för framtiden, har gett oss möjlighet att under resans gång rätta till det som redan kunnat ändras. Vittnesmålen från människor som har lidit i Verket har också fått oss att erkänna misslyckanden och be om förlåtelse: de av oss som har auktoritetspositioner har ofta gjort det i en familjesammanhang, och prelaten har gjort det offentligt i flera intervjuer. Dessutom har vi på en institutionell nivå, i nästan alla de kommunikéer som utfärdats av informationskontoren för att klargöra vissa händelser, också

erkänt – med smärta – var det funnits försumlighet, misslyckanden med urskiljning och, i några fall, brist på känslomässigt stöd.

Tillbaka till innehållsförteckningen

Vissa anklagelser handlar om ett överdrivet normativt förhållningssätt för livet i centren, baserat på kriterier i dokument för internt bruk som endast personer i ledande ställning haft tillgång till. Vad skulle du säga om detta? Vilka lärdomar har man dragit och vilka förändringar har skett?

Opus Deis center vill vara platser för utbildning och välgörenhet, hem där människor i Verket kan samlas för att träffas och stötta varandra, dela evangelisationsprojekt, få andlig vägledning och kontinuerligt förnya sin kristna utbildning.

Centret tillhör alla och är till för alla, men där bor celibatära medlemmar av Verket (12% av det totala antalet medlemmar), och deras uppdrag är att göra centret till en äkta kristen familjär miljö. Det gemensamma projektet är krävande, eftersom det söker mödosamma, svåruppnåeliga goda: varje persons helighet och en kontinuerlig sådd av godhet.

Som i alla andra sammanhang där människor lever tillsammans behövs det vissa minimiregler för samexistens så att de som bor på samma plats inte lever som främlingar, för att säkerställa att de får tid och möjlighet att be, vila och återhämta sig. Det handlar om familjeregler (en enkel gemensam tidsplan, avtal om användning av gemensamma utrymmen etc.) och familjetraditioner som gör att man känner sig som en del av något som har djupa rötter och historia. På grund av denna familjekaraktär

måste de levas med flexibilitet och spontanitet. När detta saknas, av vilken anledning som helst, kan det medföra en överväldigande eller kvävande känsla.

Inom detta område har man dragit samma lärdomar som många familjer och andra institutioner: man har rört sig mer mot horisontella organisations- och ledningsstilar, att involvera alla, att möta utmaningar mellan generationer med tillgivenhet och generositet, att inte förhastat sig för att bättre stötta andra och att på ett kreativt sätt lösa de spänningar som så många människor i världen möter när de ska förena sitt yrkesarbete med sitt familjeliv.

När den helige Josemaría började lära ut Verkets väg till dem som följde honom insåg han att det var en väg av försök och misstag, av saker som gick rätt och saker som gick fel. Det var fint att han ville involvera

alla dessa människor som tidigt anslöt sig till Opus Dei. Han bad dem att skriva ner sina erfarenheter för att kunna dela med sig av vad de hade lärt sig. När Opus Dei växte och tusentals människor anslöt sig omvandlades dessa erfarenheter till korta riktlinjer med goda eller dåliga erfarenheter. Dessa erfarenheter, som var menade att vara föränderliga och dynamiska, som livet självt, blev vid någon tidpunkt, på sjuttio- och åttiotalet, i praktiken kriterier med större auktoritet än de ursprungligen hade haft. Kanske samlades inte den nödvändiga återkopplingen in flitigt för att se om det som varit bra vid en tidpunkt fortfarande var bra. Detta är förståeligt, eftersom man ville vara så nära grundaren som möjligt, och man trodde att det bästa sättet att göra detta var genom att behålla alla dessa smådetaljer.

I själva verket är detta fenomen något som är vanligt inom många andra institutioner med karismatiskt ursprung. Allt eftersom tiden går ställs Verket inför nya sammanhang, berikas av de yngre generationerna och lär sig av deras erfarenheter. Människor har kommit till Verket från alltmer skiftande kulturella sammanhang, och jag tror att revideringen av framgångsrika arbetssätt med syfte att göra det möjligt för människor att leva sin väg mot Gud med frihet och glädje har gått långsamt. Denna revidering har dock pågått under ett antal år.

Dessa formativa dokument har alltid stått till Heliga stolens förfogande. Bland medlemmarna i Verket har de gjorts kända för dem som haft ansvar för utbildningen. I linje med dagens efterfrågan på öppenhet och horisontalitet i Verket, liksom i familjerna, har de införts. Det finns nu ett fåtal normativa dokument, till

exempel stadgarna, som för närvarande är under revidering. Det finns en bok som definierar Verkets anda och seder, tillgänglig för medlemmarna, och det finns en uppsättning erfarenheter för utbildning på lokal nivå.

Tillbaka till innehållsförteckningen

I vilken utsträckning lyssnar Opus Dei på sina medlemmar, även på dem som har en mer kritisk syn och ifrågasätter vissa frågor?

Jag tror att det arbete vi har gjort under de senaste åren, i linje med det som också händer i samhället och i familjerna, är att förbättra de svar vi ger, hur vi integrerar detta lyssnande och dessa röster i beslutsfattandet. Större vikt läggs också vid utformningen av deltagandeprocesser, som redan förutsetts av den helige Josemaría och som anpassats till den aktuella situationen. Som jag nämnde har

genomförandet av regionmötena varit ett starkt uttalande om en önskan att lyssna till och integrera allas röster. Dessutom har vi velat att den återkoppling som jag talade om skulle prioriteras under hela denna process, och därför har vi försökt se till att man arbetat med den i alla länder.

De personer som ansvarar för ledningen i Verket har en öppen dörr för alla, och vi ägnar mycket tid åt att lyssna. Det hjälper mig mycket att prata med människor som tar upp våra frågor med mig.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Hur hanteras frågorna i Verkets ledning? Hur hanteras och kommuniceras förändringar? Finns det granskningsverktyg för att säkerställa att de tillämpas i alla regioner?

På sätt och vis tror jag att mycket av den förvirring eller de misstag som Verket anklagas för beror på svag intern kommunikation, med otillräckliga kanaler. I dagens värld, med omedelbar kommunikation, krav på öppenhet och ansvarighet, är det nödvändigt och önskvärt att dela information om förändringar och orsakerna till dem. Jag kan bekräfta att vi har gjort framsteg på många punkter, men kanske inte alltid i den takt vi skulle önska i alla delar av världen, eller i alla situationer.

Prelaten är den som i handling visar denna önskan att nå varje person i

Opus Dei direkt. Han ville att all information om de senaste kanoniska förändringarna i Opus Dei skulle nå alla på samma sätt via webben, med honom som talesman. Faktum är att många människor har frågat de styrande organen i sina länder och trott att de haft mer information, och har blivit förvånade. Som i alla organisationer finns det information som man har tillgång till på grund av det arbete man utför, men en hel del övrig information har alla rätt att få ta del av. Vi arbetar med denna process.

Tillbaka till innehållsförteckningen

Vad är den levnadsplan som den helige Josemaría föreslog? Vad är syftet med den?

Det mest fascinerande med den kristna tron är att den uppenbarar för oss en Gud som har ett mänskligt ansikte, ett namn. Han är en Gud som är nära och inkarnerad, men

han är Gud: han kan inte ses eller höras, han kan inte nås med sinnena. Om vi vill lära känna honom och ha med honom att göra måste vi ha flexibla men ofta återkommande mötestider som hjälper oss att se på honom med trons ögon, att lyssna till hans ord i Skriften, att lära känna och tillbe honom i Eukaristin och att finna honom inom oss själva. Dessa träffar som är utspridda över dagen bildar en plan, en plan för det kristna livet. Men denna levnadsplan är inte ett mål i sig, utan har som sitt eget mål att vi, varje stund av dagen, får uppleva glädjen i ett nytt möte med Jesus Kristus, som går förbi och hjälper oss, driver oss framåt, lyfter upp oss, tröstar oss och undervisar oss. Med denna gudomliga styrka kan vi sedan möta livet med stort lugn, glädje och frihet och sträva efter att alla våra aktiviteter och relationer präglas av kärlek.

I Opus Dei finns en levnadsplan som är gemensam för alla, och som måste anpassas efter varje persons omständigheter och sysselsättning, beroende på deras yrkesmässiga situation, deras livsfas eller deras olika förpliktelser. Den föreslås som ett medel som hjälper en att leva i vetskapen om att man alltid är ett Guds barn.

Redan från början varnade den helige Josemaría för möjliga perspektivfel som kan göra denna plan till en börda: att betrakta den som ett mål i sig och nöja sig med att ”uppfylla” den; att lägga opropotionerligt stor vikt vid de oundvikliga misslyckandena med att följa den; att inte leva den på ett kreativt sätt och falla in i rutin; att förstå dessa stunder på ett ”inåtvänt” sätt som fjärrmar oss från andras behov. Det viktiga är att inte förlora ur sikte det faktum att vi försöker leva denna plan för att förena oss

med Kristus och ge hans kärlek vidare till hela världen.

Tillbaka till innehållsförteckningen

I ditt liv har du varit särskilt engagerad i utbildningen av kvinnor i ledande befattningar. Vilka aspekter har du lagt störst vikt vid? Vilka "laster" har du varit mest rädd för och varför? Vad anser du vara de viktigaste lärdomarna?

Att leda en kristen organisation kan inte handla om något annat än att tjäna. Jag beundrar engagemanget och värdet hos alla de kvinnor (de är en mycket liten del av det totala antalet) som i varje land där Opus Dei finns arbetar professionellt för att främja den religiösa utbildningen av de människor som kommer till Verkets apostolat, för att kanalisera

sin iver att sprida evangeliet, för att tillhandahålla medel (resurser, aktiviteter, andlig omsorg etc.) så att den kallelse de har fått från Gud hålls levande. Jag lär mig mycket av dem.

De gemensamma riktlinjerna för att vägleda dem när de utför sina uppgifter kommer från den helige Josemarías erfarenhet: att de i alla frågor som utreds ska uttrycka sin åsikt ärligt; att de ska vara öppna för idéer och åsikter från resten av teamet; att vi i ingen utredning, inte ens den enklaste eller mest materiella, någonsin ska förlora den enskilda människan ur sikte; att man när beslut fattas som påverkar människor ska lyssna på dem och noga respektera deras frihet. De ska dessutom använda den tid som de är i denna ledande befattning för att växa i kunskap och färdigheter som kommer att underlätta deras yrkesmässiga övergång till ett annat

område när den tid för vilken de utsetts löper ut.

I ett sådant arbete är den farligaste lasten bristen på tro: att inte räkna med Guds handlande och att inte kunna förmedla övernaturligt hopp. På ett annat plan inför vi metoder för att undvika auktoritära stilar, stelbenthet eller brist på kreativitet. Vi säkerställer också en periodisk och effektiv förnyelse, så att man inte sitter kvar för länge på sin position.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Det finns ett växande erkännande av psykisk hälsa som en global utmaning som påverkar människor i olika delar av samhället. Hur har uppmärksamhet och stöd för psykisk hälsa utvecklats inom Verket genom årtiondena? Hur har institutionen anpassat sig till nya förhållningssätt för psykiskt välbefinnande?

Opus Dei består av enkla, vanliga människor från gatan. Och den gatan är full av människor med problem, inklusive psykiska problem. Precis som familjer och andra organisationer som arbetar med människor har vi varit tvungna att lära oss – och lär oss fortfarande – att identifiera dessa problem, att inte stigmatisera dem, att ta hand om människors sårbarhet, att uppmuntra dem att få den specialistvård som varje enskilt fall kräver.

Psykiatrin och psykologin har utvecklats mycket under de senaste decennierna. Efter en period som varit starkt påverkad av psykoanalysen och senare av utvecklingen av farmakologiska läkemedel är ett psykoterapeutiskt förhållningssätt som använder icke-farmakologisk terapi nu mycket mer närvarande. Det finns erfarenheter från det förflutna som kan härröras

från detta. Vi har lärt oss att inte blanda det andliga med det terapeutiska.

Jag kan bekräfta att vi är mer lyhörda för förebyggande åtgärder: vi rekommenderar att man tar hand om sig själv, främjar vila och undviker överbelastning med arbete och orimliga uppgifter. Vi förlitar oss också mycket mer på hjälp från familjer, särskilt när det gäller unga människor.

Det är inte en lätt fråga för någon och vi har mycket att lära.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Hur balanserar medlemmar i Opus Dei – särskilt celibatärer – sitt förhållande till sin familj och till institutionen?

Det finns en avgörande egenskap hos Verket och det är att det har en mycket tydlig familjekaraktär. En person som ber om inträde och börjar leva efter Opus Deis karisma upptäcker att det är en familj, men samtidigt kommer den personen från en familj och har fortfarande den familjen. Och vi har inte alltid hittat ett sätt att integrera dessa två familjer på ett bra sätt. I vissa fall har det uppstått spänningar och det har vi lärt oss av. Det finns människor som har lämnat Verket just på grund av sår eller spänningar i den här bemärkelsen, för att de inte har känt sig ledsagade i den här integrationen.

Samtidigt inser vi att det är viktigt att ta hand om sätten genom vilka familjelivet levs i Verket. Det är sant att kallelsen till Opus Dei är en kallelse att ge sig själv till andra i ett evangelisationsuppdrag, i ett utbildningsuppdrag, som ibland kommer att kräva exklusiv hängivenhet i ett givet ögonblick. Vad vi har lärt oss är att beslutet om var varje person måste befinna sig i varje givet ögonblick måste fattas av personen själv tillsammans med Gud.

Tillbaka till innehållsförteckningen

Tycker du att Opus Deis livsstil är krävande?

Det kristna idealet är att leva i kärlek till Gud och att göra gott mot andra. Om detta bara var ett mål skulle det vara en utmattande omöjlighet. Detta ideal är något vi får som en gåva: att älska Gud och att älska andra med honom. Denna dynamik är en källa

till glädje, frid, tro och hopp. Den balanserar livet eftersom den leder till att det byggs på en solid grund och med ett enat syfte som gör det mycket sammanhängande.

Men för att upprätthålla dessa evangeliska värderingar i praktiken krävs hjälp från himlen och dagliga ansträngningar.

I Opus Dei ger vi människor möjlighet att ta emot nåd, samtidigt som vi uppmuntrar dem att inte rygga tillbaka för Guds djärva uppmaningar. Det är en krävande väg eftersom den eftersträvar något svårvunnet gott. Det är en kärleksfull väg eftersom det som eftersträvas är kärlek, vilket är mycket förenligt med vår egen bräcklighet och våra brister.

Tusentals människor över hela världen har funnit lyckan på denna väg. Hemligheten är att leva den med största möjliga frihet och med

förnyad kärlek till Jesus Kristus, som kallat oss, och till andra.

Tillbaka till innehållsförteckningen

Vilken roll spelar kroppslig botgöring som botbältet eller botgisseln i livet för en person som är kallad att leva mitt i världen? Är dessa metoder obligatoriska? Vad för gott för de med sig?

Den katolska kyrkan är ett folk som i tjuogoett århundraden har följt Jesus från Nasaret och sökt en innerlig förening med honom. Det finns ingen Jesus utan korset och ingen kan vara kristen utan att dela korset med honom. Att vara i världen är för en kristen person att älska korset.

Förutom de lidanden och smärtor som livet för med sig har generositeten och kärleken hos kristna, gamla som unga, i alla tider hittat sätt att delta i Herrens frälsande smärta: fasta,

umbäranden, frivillig obekvämlighet ... Allt detta har bidragit till metoder för försakelse som på något sätt återupplivar Jesu lidande i kroppen på ett symboliskt sätt: användning av botbältet eller botgisseln, till exempel. Det användes av Thomas More, familjefar och Englands kansler; det användes av de tre herdebarnen i Fatima.

Opus Dei hämtar sina förslag för det kristna livet från denna gamla tradition. Celibatära medlemmar rekommenderas, som ytterligare ett medel för att komma närmare Herren, ett minimum av kroppslig botgöring, med dessa parametrar: måttfullhet, sunt förnuft och att alltid söka råd i den andliga vägledningen.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Vilket utrymme finns det för personlig frihet i vad som verkar vara en mycket styrd livsstil

(normer, tidsschema, externa krav ...)?

Kristen tro har alltid en inramning av frihet, eftersom den ställer oss inför Gud som barn, inte som slavar. Hans uppmaningar är alltid inbjudande och väntar på ett fritt och ansvarsfullt svar.

Opus Dei består av en grupp fria vuxna som har valt en kristen livsväg, som vet vad de har åtagit sig och som lever det fritt. Detta livsval leder dem till att passionerat älska sin omvärld, att vara delaktiga i samhället, att möta dess utmaningar tillsammans med sina jämlingar, att generöst ge sin vänskap och tillgivenhet, och så vidare. De sprider frid och glädje, hand i hand med andra.

Så snart de inser att Gud kallar dem till denna väg får de förklaringar om det specifika sättet att leva vissa kristna dygder, om den levnadsplan

för andligt liv som föreslås, om de medel för fortlöpande utbildning som de kommer att behöva för sitt evangelisationsuppdrag, och så vidare. Det är rimligt: Opus Dei är en väg i kyrkan, en bred väg, men med en tydlig kontur. De som i sina hjärtan upptäcker kallelsen att leva detta kall vill naturligtvis leva det på bästa möjliga sätt. Det är därför som de utbildningsmöten som jag nämnde är ett nödvändigt krav före det juridiska inträdet i Verket: ingen antas som inte vet vad han förbinder sig till eller som inte väljer det fritt.

Utöver denna teoretiska kunskap säkerställer åren före den definitiva anslutningen att dessa förslag blir levande, alltid med kamp och misslyckanden, eftersom vi är människor. Allt detta är en del av processen för urskiljning av kallelsen, både från Verkets sida och från den berörda personens sida. I

detta skiljer sig Opus Dei inte från andra institutioner i kyrkan.

Vi människor är ofullkomliga: vi är fria, men vi måste lära oss att leva och känna denna frihet. Ur organisationens synvinkel består de grundläggande lärdomarna av hur man kan främja frihet, som är den främsta drivkraften i ett liv av hängivenhet: en frihet som formas av den kärlek man får från Gud. I denna uppgift är det nödvändigt att eliminera auktoritära och rigida utbildningsstilar, och även att upptäcka voluntaristiska eller perfektionistiska beteenden, som leder till oro och sorgsenhet.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Du har säkert varit tvungen att ledsaga flera personer som lämnat Verket, eller hjälpa dem som måste ledsaga dessa processer. Vilka lärdomar har du dragit och vilka

råd ger du till dem som ledsagar dessa processer?

De människor som har lämnat Verket är för mig inte ett kollektiv, utan ansikten i min bön, människor av kött och blod som jag delat illusioner och projekt med och som någon gång längs vägen, av skäl som är olika för var och en, lämnat Verket. I många fall har det varit en del av en normal urskiljningsprocess, och under årens lopp har några av dem bett om att få bli antagna igen. Vid andra tillfällen har skälen varit andra och dessa människor har behållit en viss respektfull närhet till Verket.

Det som smärtar mig mest är när de som lämnat oss känt sig sårade eller arga. Jag tänker på några fall nära mig och jag är mycket ledsen över att jag inte vetat hur jag skulle nå dem i tid, hur jag skulle kunna ledsaga dem bättre eller hur jag skulle kunna

upprätthålla vänskapen trots våra olikheter.

Jag beklagar att dessa saker har inträffat. Vi har lärt oss att ledsaga dessa utträden bättre och att försöka att inte lämna någon ensam.

I vilket fall som helst har jag gång på gång sett hur Gud har använt dessa *krokiga* vägar för att göra mycket gott i de enskilda människornas liv, både de som lämnat och de som stannat kvar, och i Opus Dei.

Tillbaka till innehållsförteckningen

Vad är ursprunget till kontoren för helande och lyssnande, och är de effektiva?

Vår önskan är att människor som lämnar Opus Dei gör det i sällskap med dem som står dem nära vid den tidpunkten och som har en inblick i deras situation. Vi har gjort en särskild ansträngning under de

senaste åren och det finns många människor som har fått denna vägledning och hjälp när de lämnat Verket, eller en tid senare när de har närmat sig Verket igen.

Vi är också medvetna om att detta inte alltid har varit fallet. Just för att vi vet detta ville prelaten att rutiner för omhändertagande skulle finnas på plats i alla länder, som en första och mest grundläggande åtgärd, från och med mars 2024. På vissa platser har dessa rutiner utvecklats till inrättandet av kontor för helande och lyssnande. Detta säkerställer att människor med vilka relationen har gått förlorad, eller som föredrar den vägen, har någonstans att vända sig. Jag skulle önska att de inte vore nödvändiga, eftersom vi har kunnat ledsaga människor som lämnar Opus Dei, oavsett skälen till det.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

Om du fick välja ett område där du anser att institutionen fortfarande har mycket att lära, vilket skulle det vara?

När vi nu når Verkets hundraårsjubileum, ett århundrade av en väg där tiotusentals unika människor har färdats, skulle jag vilja att man kunde säga om oss något liknande det som deras samtida sa om de första kristna: ”se hur de älskar varandra”, se hur de bryr sig om varandra, hur de passionerat älskar världen och hur de bidrar till att göra den till en bättre plats.

För att nå dit måste vi fortsätta att växa i kunskapen om hur vi kan formas djupare i och utifrån personlig frihet, för att säkerställa att alla känner sig själva och känner sig kända och älskade, och uppmuntras att utveckla sina talanger och att

ställa dem i tjänst för det gemensamma bästa.

Det finns många öppna områden: evangelisk äkthet, förkroppsligad andlighet, frihet, öppenhet och en dynamisk rörelse utåt, social känslighet och samarbete med dem som inte tänker som vi gör. Dessa är de förslag som kommit från regionmötena för att hjälpa oss framåt. Och detta ska inte bara göras av institutionen som sådan, utan av var och en av oss, för i slutändan är Opus Dei de människor som formar det.

[Tillbaka till innehållsförteckningen](#)

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/article/isabel-sanchez-och-opus-dei-fordjupakarisman-ratta-till-och-dromma-om-att-sa-det-goda/> (2025-03-25)